

VIVA ESPAÑA

*Åsa
Hellberg*

VIVA ESPAÑA

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning
Det sista kapitlet (2024)
España por favor (2024)
Aldrig ensam (2023)
Inte utan min syster (2022)
Nya tider på Flanagans (2021)
Sommar med Sonja och Susanne (2020)
Kvinnorna på Flanagans (2020)
Välkommen till Flanagans (2019)
Sexstrejken (ungdomsroman, 2019)
Sonja och Rebecka (2019)
Sonja och Maggan (2019)
Laholmsflickan (2018)
Ett oväntat besök (2018)
Sonjas andra chans (2017)
Gloria (2016)
Toscana tur och retur (2015)
En liten värld (2014)
Sonjas hemlighet (2012)
Sonjas sista vilja (2012)
Casanovas kvinna (2009)

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Första tryckningen
Copyright © Åsa Hellberg 2025
Omslagsillustration: Annika Huett
Tryckt 2024 hos ScandBook, EU
ISBN 978-91-37-50720-0

Kapitel 1

Mia

Adjö till paradiset

Mia stortjöt. Den halvårslånga vistelsen i Spanien led mot sitt slut nu när Theodora, hennes älskade arbetsgivare, hade avlidit. Det spelade ingen roll vad hennes bästa vänner sa, det var över. Finito. Inte nog med att hon dyrkat sin arbetsgivare, hon hade ju också bott hemma hos henne. I en fin liten privat lägenhet högst upp i det vackra stadshuset som Mia också älskade, trots alla trappor, vindlande gångar och onödigt stora rum.

Utan jobb och bostad skulle hon tvingas tillbaka till Fjällfors. Det var ajöss och goodbye med Torrevieja och hon var otröstlig.

Det här var fjärde kvällen i rad hon tillbringade på tapaskrogn runt hörnet med sina bästa vänner, Lotta och Noora. De var inne på tredje flaskan rödtjut och förmodligen hade hon druckit det mesta själv.

”Du har blivit en dramaqueen sedan vi flyttade till Spanien”, sa Lotta. ”Sluta dricka vin och grina. Du visste att det

här skulle hända en vacker dag. Nu kom det lite tidigare än du hade trott men du måste ta tag i ditt liv. Att sitta här och böla hjälper inte.”

”Lotta”, sa Noora, ”var lite snäll.”

Mia gav henne en tacksam blick. Det fanns någon som förstod henne i alla fall.

”Förlåt”, sa Lotta betydligt mildare. ”Men jag är rädd att du planerar att åka härifrån, och det står jag inte ens ut med att tänka på. Du får flytta in hos mig, helt enkelt.”

”Tack, men jag måste ju försörja mig också”, sa Mia och snorade. Hon drog åt sig lanneservetten och snöt sig ljudligt. Servitören såg ut att misstycka men så visste han inte heller hur svårt det här var för henne. ”Har du något jobb på din begravningsbyrå till mig?”

”Helt ärligt vet jag inte hur jag själv ska överleva på mitt företag”, sa Lotta. ”Det finns alldeles för många här i Torrevieja som lever tills de blir lastgamla, som inte verkar förstå att de ska dö en vacker dag. Inga förutseende pensionärer och därmed inga begravingar att planera. Jag måste nog tänka om. Men lämnar Torrevieja gör jag inte. Och inte ni heller. Hör ni det?”

”Du kan jobba lite i min butik, jag behöver ju vara ledig emellanåt”, sa Noora till Mia. ”Och du får gärna bo hos mig också. Kanske kan vi ha dig varannan vecka”, sa hon, som om Lotta och hon kunde dela på vårdnaden.

”Tack, ni är väldigt snälla, men att bo tillsammans i vår ålder? Det känns inte bla.” Sluddrade hon lite? Kanske. Skit samma. Hon var arbets- och bostadslös. Hade förlorat den förtjusande Theodora. Då fick man lov att dränka sina sorger. ”Dessutom har jag ju kvar lägenheten i Fjällfors. Den bara står där och väntar på mig.”

”Alltså, det där förstår jag inte riktigt”, sa Lotta och högg gaffeln i en tomat. ”Varför håller du fast vid den? Åk hem och töm den, prata ut med Pedro och kom tillbaka igen.”

När Mia hörde sin före detta älskares namn började hon gråta igen. *Pedro*. Det var också en förfärlig förlust. De hade inte träffats på flera månader. Hon reste inte till Fjällfors och han kom inte till Torrevieja, inte efter den där hemska gången efter jul när de grälade en massa. Han ville att hon skulle komma hem igen och hon ville att han skulle flytta till Spanien. Att ha ett distansförhållande direkt efter att man hade träffats var inte en så lysande idé trots allt och på sistone hade de knappt hörts. Något enstaka sms hade hon fått, men inget *Åh, vad jag saknar dig*.

”Peeedro”, hulkade Mia.

”Lägg av, du är snart sextio”, sa Lotta. ”Du är frisk, har ett härligt leverne i Spanien ... alltså, hade fram tills nu”, rättade hon sig. ”Du måste återerövra ditt liv.”

”Spå dig”, sa Noora, eftersom det var hennes lösning på ungefär allting. ”Vi kan ha en liten seans i min butik, så får jag testa seansrummet. Jag vet inte hur man får kontakt med andevärlden, men tarotkort kan jag.”

”Hur skulle det hjälpa, hade du tänkt?”

”Du skulle se saker och ting i ett nytt ljus”, sa hon. Rösten var uppmuntrande, som om hon vore någon sorts livscoach. ”Eller hur, Lotta?”

”Inget annat verkar ju funka, så varför inte”, sa Lotta. Hon tittade på sitt armbandsur. ”Är du för full, Mia, eller ska vi göra det nu direkt?”

Rummet längst in i Nooras änglabutik användes inte än. Men där fanns ett stort runt bord, åtta stolar och de kala väggarna skulle snart täckas av tyg, förklarade Noora när de satte sig.

Mia var skeptisk, men det här var ändå bättre än den seans som vännen föreslagit när hon förlorat sitt otrogne svin till make. Tänk om han kommit tillbaka från de döda, det hade hon faktiskt inte stått ut med. Det hade varit jobbigt nog att prata med Lars medan han levde och låg med vartenda kjoltyg

i byn, nu när han var död kände hon sig än mer färdig med honom.

”Då ska vi se”, sa Noora och sköt fram kortleken till Mia.

”Alltså, om du ska spå mig är det ju fusk för du vet ju precis allt om mig redan.”

”Men jag vet inget om din framtid. Varsågod och kupera.”

När det var klart spred Noora ut korten som en solfjäder på bordet.

”Blunda. Håll handen över korten, när din själ känns varm och vibrerande så sänker du handen till kortet rakt under dig”, sa hon allvarsamt och lät precis som en äkta spådam. Samma djupa ton i rösten som den kvinna haft som suttit på Fjällfors marknad och spått för dyra pengar när de varit unga. Mias mamma hade trott stenhårt på det där med mörka, snälla, resliga män och stor kärlek. Men gång efter annan träffade hon korta, bleka karlar som inte ens var vänliga och Mia slutade tro på spådamer långt innan mamma gjorde det. ”Nu ska du se att han snart kommer”, sa hon, bara månader innan hon dog. Stackars lilla mamma. Så blåst på de där männen som skulle älska henne mest av allt i världen.

Lotta var tyst. Kanske hoppades hon på ett mirakel, eftersom hon var trött på gnäll. Tro sjutton det, det hade jag också varit om jag just varit klar med en cancerbehandling, tänkte Mia medan hon lät handen sväva över korten. Hon hade inte hjärta att säga till Noora att hon inte kände någonting alls, mer än att hon blev trött i armen. ”Här känner jag något”, sa hon därför och sänkte handen. ”Får jag öppna ögonen nu?”

”Japp”, sa Noora och drog upp kortet. Mia såg hur hon stelnade till, sedan kom ett tillkämpat leende.

”Vad?” sa Mia.

Noora harklade sig. ”Tornet.” Hennes röst hade en dramatisk ton.

”Och?”

”Alltså, det är ju en tolkningsfråga”, sa Noora lite undvikande, ”allt ingår i tornet kan man säga.”

”Som vad då? Säg det bara.”

Den självutnämnda spåkvinnan suckade. ”Allt måste raseras för att byggas upp igen.”

”Där är hon ju redan. Vad har inte gått åt helvete för Mia?” sa Lotta klarsynt. ”Hon har inget jobb, ingenstans att bo och kärleken gav upp. Kan någon människa ha det värre?”

Noora sken upp. ”Nej, det har du ju rätt i”, sa hon och såg tacksamt på Lotta innan hon vände sig mot Mia igen. ”Det är bara återuppbyggnad som återstår. Ditt liv är ju redan etthundra procent bedrövligt.”

Kapitel 2

Mia

Välkommen hem

Theodoras son Ludwig var förtvivlad när han kom hem från Singapore. Att han inte hunnit ta farväl av sin mamma gjorde ont. De hade bott tillsammans i det stora huset i många år, och först när Mia anställdes kände han sig trygg nog att lämna modern och bosätta sig i Asien där hans många affärsverksamheter samt pojkvän fanns.

Nu vankade han av och an i det vackra vardagsrummet, medan Mia återigen fick berätta hur det gått till. ”Jag tror inte att hon hade ont eller ångest”, sa hon, ”jag tittade till henne en gång vid tretiden och då sov hon gott.”

”Och sedan var hon borta när du gick in i sovrummet klockan sju?” Hans göteborgska dialekt fanns kvar, trots alla år utomlands.

”Ja, det var hon”, sa Mia.

”Lilla mamma.” Rösten var öm och sorgsen. ”Du gjorde så att hennes sista tid i livet blev precis så bra som jag hade önskat.”

”Jag tyckte väldigt mycket om din mamma”, sa Mia. ”Vi

har haft det roligt ihop.” Hon fick anstränga sig för att inte börja gråta, men det gick tack och lov bättre när hon var spik nykter.

Theodora och Mia hade gjort utflykter var och varannan dag. Den äldre kvinnan var intresserad av allt och även om hon inte kunde gå längre satte hon sig gärna i rullstolen så att hon kunde komma ut och träffa vänner, gå på museum och åka till stranden.

Mia ville fråga Ludwig om hon fick stanna i personalbostaden, lägenheten högst upp i huset, månaden ut, men det fick vänta tills efter begravningen. Hon hade svårt att tro att Ludwig omgående skulle slänga ut henne. Han var en hygglig man med förfärligt mycket pengar, så han behövde nog inte sälja huset i ett nafs. Men helt säker kunde hon förstås inte vara. Minnen kunde göra ont, ibland behövde man göra sig av med saker för att lindra smärtan. Hon om någon visste det.

”Jag kilar ut och köper något gott till kaffet”, sa Mia. ”Det hinner jag innan begravningsplaneraren kommer.”

Asfalten började redan bli varm, ändå var det bara slutet av mars. Att använda AC var självklart, och i huset stod den på i alla rum som Theodora använt. Vardagsrummet förstås, men också köket, matsalen och den gamla damens sovrum. Mia satte på den hos sig först när hon kom upp till sin våning om kvällarna, någon måtta fick det ändå vara. Elräkningen måste vara astronomisk, tänkte hon innan hon stannade till och såg sig om. Var det inte här bageriet låg? Jo, där inne i gränden.

Att komma in i skuggan på den lilla affärsgatan var underbart. Loppans tassar hade inte tyckt om promenader i den här hettan. Det gick lättare att tänka på sin lilla hund när hon påminde sig om det. Han hade det så bra i Fjällfors och om han någon gång skulle komma hit fick det bli en vinter när det var kyligare ute, så att trampdynorna vande sig långsamt i takt med att det blev varmare. Kian, Pedros styvson som fått bli hundens nye husse, skickade ofta bilder på Loppa och

då sved det till i hjärtat av längtan. Men inte efter Fjällfors. Just nu var det en meter snö i byn hade hon fått höra. Hon såg sig om på gatan som utöver butiken också hade många restauranger. Spanskan, som hon begrep allt mer av, hördes från insidan av restaurangerna vars dörrar stod öppna mot gatan. Utanför stod stolar och bord. Hem längtade hon inte. Men hon kunde sakna kompisarna i kören, och, erkände hon, Pizzerians fotbollseftermiddagar ... när inte Pedro var där.

Mia hade, som den mogna kvinna hon var, kommit fram till att hon behövde lära känna sig själv innan hon försökte lära känna någon annan. I alla fall var det detta hon tänkte nu när relationen var över. Hon hade kärat ned sig i Pedro alldeles för fort, var inte det minsta klar med det gamla innan hon bokstavligen slängde sig över honom och nästan bad honom om att ligga med henne. Gud, som hon skämdes över det nu. Men där och då hade känslorna för honom lagt sig som ett fluffigt behagligt täcke över det som var jobbigt.

Hon hade varit gift i hela sitt vuxna liv och överlåtitt det mesta till Lars. Hans plötsliga död hade tvingat henne att börja ta hand om sig själv och det kändes som om hon fortfarande lärde sig hur man gjorde. Men de dubbla känslorna för maken som spökat under lång tid var tack och lov borta. Lars älskarinna hade fött hans unge för några månader sedan och Mia hade inte ens reagerat på nyheterna hemifrån. Hon tyckte synd om barnet som aldrig skulle få träffa sin pappa, men inte mer än så.

Däremot bar hon på mycket ilska, och den känslan var betydligt svårare att göra sig av med. När hon så här i efterhand tänkte på hur Lars hade generat henne, och hur det alltid varit hon som sett till att ställa allt till rätta i deras förhållande, blev hon rädd för sig själv. Hur hade hon kunnat förödmjuka sig på det sätt hon gjort med Lars?

Inne i bageriet var det svalt och hon botaniserade mer bland bakverken än hon vanligtvis gjorde, för att kyla av sig något

innan hon gick hem igen. Till sist hade hon valt ut godsaker som skulle räcka till en mindre armé. ”Gracias”, log hon när hon fick de två välfyllda påsarna. Även om hon förstod mer och mer var det svårare att samtala. Men Nooras privatlärare hade varit duktig och Mia hade snappat upp det mesta. För Noora var det värre, hon kämpade fortfarande med att hålla isär tack, god morgon, god kväll och hej. ”Hola”, använde hon hela tiden eftersom det verkade funka som svar på det mesta.

Klockan fyra ringde dörrklockan och Mia sprang ned till botenplanet för att öppna. Lotta, som börjat färga sin utväxt efter att ha tappat håret av cellgifterna, hade återigen en mörklockig liten gloria runt huvudet. ”Jag vägrar grå”, som hon sa. ”Jag är dryga sextio, ska bli minst hundra. Jag slutar färga det vid nittio.”

Nu svepte hon, elegant i dräkt, in tillsammans med hippien Noora, för dagen blekare än vanligt. ”Det är ett sorgens hus”, viskade hon allvarligt som förklaring till att de pastellfärgade favoritkaftanerna var utbytta mot sedesamt marinblått. Båda hade varit i huset många gånger, Theodora hade uppskattat Mias vänner och bjudit dem på te och svenska kakor en gång i veckan. Varje onsdag klockan tre hade de kommit på visit, ätit av de sju sorterna och stannat så länge Theodora orkade. ”Jag är så glad varje gång ni kommer på besök”, hade hon förtjust brukat säga, när de efter en timma signalerat att det kanske var dags att tacka för sig. ”Ni flickor gör mig ung i sinnet.” Så hade de gått hem, nöjda med att ha titulerats ”flickor”.

Men det här var Lottas och Nooras första bekantskap med Ludwig och trots att båda hade hört från Mia att han var vacker som en tavla, spärrade de upp ögonen när han kom dem till mötes.

”Hur kan du ens andas med något så stiligt i närheten?”
väste Lotta.

”Att han är homosexuell räcker långt”, sa Mia. ”Kom, vi ska sitta i matsalen.”

Hon hade redan dukat fram allt så det var bara att hålla upp kaffet.

”Din mamma var förtjusande”, sa Lotta medan Mia serverade.

”Det var hon verkligen”, sa Ludwig och nickade. Tårarna ville inte sluta rinna.

Mia led med honom, hon var ju själv ledsen. Även om hans mamma varit gammal hade hon varit pigg och klar i huvudet ända fram till slutet. Hon och sonen hade pratat med varandra vid exakt samma tid varje dag sedan Ludwig flyttat utomlands.

Det var först när hon skulle fylla nittio som det blev ett problem för henne att bo ensam och det var så Mia kom in i bilden.

Hon skulle sakna allt, precis allt, med det här arbetet och allra mest skulle hon sakna Theodora. Efter åren på Hemmet i Fjällfors var hon van vid att de gamla dog, så var det ju när man jobbade inom äldreomsorgen, men det kändes ändå lika jobbigt varje gång. Och Theodora hade varit väldigt speciell. En riktigt god vän, som hade lockat ur Mia det mesta om Lars död och den efterföljande romansen med Pedro.

”Ska vi börja med det viktigaste?” frågade Lotta. Hennes röst var mild och inkännande, den friska fläkt hon var privat var nedtonad i rollen som begravningsentreprenör. ”Vet du var din mamma ville ha sin sista viloplats?”

”Ja, det vet jag”, sa Ludwig. Han snöt sig ljudligt i den broderade näsduk som bar hans initialer. ”Hon vill vila i en kruka på terrassen.”

Om ändå folk kunde förvarna lite innan de sa sådana där saker. Nu flög kaffet ur Mias mun rakt ut över bordet. Och över Ludwig. Djupt generad såg hon hur han torkade av sin

kind med ett finger. ”Förlåt”, sa hon samtidigt som rodnaden spred sig över ansiktet. Hon rafsade åt sig servetter, först sin egen och sedan Lottas och Nooras, och torkade upp kaffet från bordet. Mia borde ha ett eget bord, som ett barnbord bredvid de vuxnas. Det hade hon tänkt många gånger. Hennes klumpighet verkade aldrig gå över.

”Jag förstår din förvåning”, sa han lugnt, ”vi ville inte säga det till någon. Den som skulle arbeta för mamma skulle göra det av rätt anledning, och det gjorde du, Mia. Du tog dig an mamma utan att fjäska för mig som andra arbetssökande gjort, och mamma var väldigt förtjust i dig.”

”Det var ömsesidigt”, sa hon. ”Men jag förstår inte vad det har med askan att göra?”

”Mammas önskan var att du ärver huset och låter henne stå på terrassen. Det stannar mellan oss, förstås”, sa han och såg i tur och ordning på gästerna kring bordet. ”Till mammas bekanta kommer vi att säga att stoftet förts till Sverige. Men för mamma var valet av viloplats självklar.”

Lotta höll upp en hand, som om hon satt i ett klassrum. ”Vänta lite nu. Säger du att Mia ärver hela huset, alla åtta-hundra kvadratmeter eller vad det nu kan vara?” sa Lotta.

Mia sneglade på sin upphetsade väninna och sedan på Noora som verkade ha förlorat talförmågan.

Ludwig nickade. ”Jag har alla detaljer om övertagandet på mitt kontor, pappren drogs upp för ett par månader sedan.”

Mia ruskade på huvudet. ”Nej, det är för mycket”, sa hon bestämt. ”Kan inte du äga det och jag ta hand om det istället?”

”Nej, det går inte. Det var så här mamma ville ha det. Huset är ditt.”

”Om Theodora får stå på terrassen?”

”Nej, det är ditt ändå, men det är hennes önskan att få vila där ute, att du fortsätter ta hand om henne. Kanske klappar på krukan då och då och säger hej.” Han pekade och samtligas

blickar drogs mot den hundra kvadratmeter stora prunkande terrassen där det redan nu fanns en oändlig mängd krukor i olika storlekar.

”Och att hennes kvarlevor står där ska vara en hemlighet?”

”Ja, precis.”

I Fjällfors hade hon förlorat huset när Lars dog eftersom han testamenterat det till fotbollsklubben. Nu skulle hon ärva ett annat. Hon, Mia Mossberg, skulle ärva ett hus i Spanien. Ett stort, i flera våningar. Det var så löjligt att hon faktiskt *måste* tacka nej. Hon var en enkel människa, ingen fastighetsägare.

Lotta la handen hon just viftat med på Mias arm. ”Säg inte nej direkt”, skyndade hon sig att säga, som om hon kunde läsa Mias tankar. ”Fundera på det i några dagar.”

Mia såg på Ludwig, som nickade. ”Gör så, Mia, fundera på det.”